

nerazumno delo, radovedna kokoška prileti tik do izkopanega drevesca. Po travi šumi in šepetá: »Vse smo videli, vse vemo!«

Dolgolas seže z obema rokama v prst... Zamaje se nekaj — zagiblje — in glavar izvleče za pol lakta dolg in približno tako visok zavitek.

»Bivolova koža, zvezana z bajuko«, krikne Utalisi. »Kaj neki je v njej?«

Dolgolas otrese molče prst raz zavitek in posadi drevo nazaj v jamo. Nohamo ga ustavi: »Ni morda še...« »Ne!« zatrdi Dolgolas. »Ako je kdo padel v boju za ta zavitek, so ga odvlekli do kraja, odkoder so privlekli to drevesce. Mislim, da do reke Suke, ki teče nekaj milj od tukaj. Tam so javori. Če bi kdo zakopal truplo poleg zaklada, bi oboje izkopali volkovi.«

»Kaj je neki notri — in čigavo je?« ponovi Utalisi z otroško radovednostjo.

Dolgolas gleda belokožca in vpraša: »Kakšne so vaše postave?«

Nohamo premišljuje: »Prerija je vaša... Ne vemo, komu je vzeto, ne vemo, komu bi vrnilo...«

Dolgolas se vzravna: »Nam ni treba stvari, po katerih so tako lakomni belokožci. Vzemite, Nohamo, ta zavitek, mogoče izveš po mestih doli kaj za lastnika.«

* Vejica rastline, ki jo rabijo Indijanci namesto motvoza.

Silvin Sardenko: Štiri rožice. (Uganka.)

*Rastejo, rastejo
rožice štiri,
tiho jim strežejo
biserni viri.*

*Prva je rožica
krotka kot jagnje,
sapi pokorna je,
kamor jo nagne.*

*Druga je rožica,
dasi ne plête,
nižje jo denejo,
lepše zacvête.*

*Tretja je rožica,
dasi ne šiva,
igel dovolj ima,
pa jih zakriva.*

*Zadnja je rožica,
rožica nežna,
Stvarniku svojemu
vedno hvaležna.*

*Srečna je deklica,
ki jih odtrže,
borna je deklica,
ki jih zavrže.*

*Štiri so rožice
z lepim pomenom —
kdo bo poklical jih
s pravim imenom?*

(Krotkost — pomiznost — potrpežljivost — hvaležnost.)